

Nr 426.

Av herr **Mårtenson m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 197, med förslag till lag om ändring i 6, 59 och 83 §§ i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 197 föreslås vissa ändringar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Enligt denna proposition komma väsentliga lättnader i vägskattebördan att genomföras för fastighetsägarna på landsbygden. Sålunda skall jordbruksfastighet påföras en vägfyrek för varje tvåhundra kronor och annan fastighet en vägfyrek för varje trehundra kronor av taxeringsvärdet.

Enligt nuvarande bestämmelser påföres en vägfyrek för varje etthundra kronor av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och en vägfyrek för varje tvåhundra kronor av taxeringsvärdet å annan fastighet.

I enlighet med propositionen kommer antalet vägfyrcar att minskas för en jordbruksfastighet med ett taxeringsvärde av 10,000 kronor från nuvarande 100 till 50 och för annan fastighet med ett taxeringsvärde av 8,000 kronor från nuvarande 40 till 26 vägfyrcar. Däremot föreslås bibehållandet av nu gällande bestämmelser för inkomst, nämligen att en vägfyrek påföres varje trettio kronor av inkomsten.

Emot de föreslagna ändringarna kan icke vara mycket att invända, enär en stor förskjutning av vägskattebördan har ägt rum genom det nuvarande kommunalskatte-provisoriets införande. Före år 1921 fingo fastighetsägarna bära cirka 50 procent av vägskattebördan emot nuvarande 60 procent. Att denna stora förskjutning verkat ofördelaktig och i viss mån även orättvis för fastighetsägarna, kan nog icke bestridas, varför en lättnad för dessa kan anses befogad. Men det bör dock ses till, att inte de allra fattigaste och lägsta inkomsttagarna komma att drabbas hårdare av vägskattebördan, än vad hitintills varit fallet. Detta synes dock bliva förhållandet enligt propositionen. Här föreslås nämligen att den allt sedan år 1891 gällande vägskattelagens bestämmelse, att inkomst upp till 1,000 kronor befrias från erläggandet av vägskatt, skall borttagas. Även de lägsta inkomsttagarna komma således att påföras vägskatt i ganska stor utsträckning, även om de nu gällande Orts- och familjeavdragen förbliva oförändrade.

Detta är enligt vårt förmenande en oriktig utveckling av beskattningsrätten. Det framgår även av propositionen, att det icke skulle medföra några näm-

värda förskjutningar i fördelningen av skattebördan, om den nuvarande inkomstgränsen bibehålles. Under sådana förhållanden är det ju i stort sett ett sekundärt intresse för fastighetsägarna, om denna inkomstgräns borttages eller kvarstår. Däremot har denna inkomstgräns allt fortfarande en viss betydelse för de allra lägsta inkomsttagarna på landsbygden, nämligen för vissa statare, torpare och daglönare. Det är i första hand dessa små inkomsttagare, som haft en viss fördel av denna inkomstgräns, och de böra enligt vårt förmenande få bibehållas vid denna förmån även för framtiden.

På grund av vad sålunda anförts, få vi hemställa,

det riksdagen må besluta sådan ändring av den kungl. propositionen, att sista stycket av § 6 erhåller följande lydelse:

''till kommunal inkomstskatt beskattningsbar inkomst, om det taxerade beloppet utgör minst 1,000 kronor'',

samt att utskottet vidtager de lagändringar, som eventuellt erfordras i anledning av detta vårt yrkande.

Stockholm den 22 mars 1927.

J. V. Mårtenson.

C. Brännberg.

Fr. Sundström.

Anders Andersson
i Falkenberg.

Vilh. Carlson,
Möndal.

Anders Hansson,
Trollhättan.
